

ΛΙΛΗ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗ

Ξερά: Κι αν σου μιλώ με Παραμύθια...

Ο Πολυροβιθάς

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

&

Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

ΛΙΛΗ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗ

Σειρά: Κι αν σου μιλά με Παραμύθια...

Ο Πολυροβιθάς

Εισαγωγή

Οι ινδιάνοι Χόπι έχουν έναν μύθο για τη δημιουργία του κόσμου που λέει πως το «Μεγάλο Πνεύμα» της φυλής τους, το πνεύμα του Ήλιου, ο Δημιουργός, είναι μια σπίθα συνείδησης, ένα κομματάκι επίγνωσης που στην αρχή των καιρών έλαμψε μέσα στην απεραντοσύνη του κόσμου κι από τότε ζει κρυμμένο μέσα σ' όλα τα πλάσματα.

Αν δεχτούμε πως υπάρχει μέσα μας ένα μικρό φως, ένα κομματάκι επίγνωσης για τον εαυτό μας και για τον κόσμο, το μαγικό παραμύθι απευθύνεται σ' αυτό. Του μιλάει με κρυφούς κώδικες και του λέει κάτι που ήδη γνωρίζει.

Τα μαγικά παραμύθια «δε λένε αυτό που θέλουν να μας πουν». Είναι παραβολές που κρύβουν απρόσιτα μυστικά πανάρχαιων εθίμων και τελετουργιών και μιλούν, με συμβολικό πάντα τρόπο, για την ικανότητα του ανθρώπου να γνωρίζει βαθιά μέσα του την ουσία των πραγμάτων, για την ικανότητα του ανθρώπου να μετακινηθεί προς αυτή την ουσία που συνεπάγεται αυτονομία και αυτογνωσία – δηλαδή «να μεγαλώσει». Αυτές οι παραβολές, χωρίς ίχνος διδαχής, μας λένε πως το μέγαλωμα προϋποθέτει δοκιμασίες και απώλειες. Μας λένε πως, αν δεχτούμε να αυτονομηθούμε και να κάνουμε βήματα αυτογνωσίας, θα πρέπει να βγούμε έξω από την εστία της παιδικής ηλικίας, να αναζητήσουμε τα σκοτεινά μας κομμάτια (λιώνοντας σαράντα ζευγάρια σιδερένια παπούτσια) και να τα βγάλουμε στο φως – το ίδιο κι απαράλλαχτο φως της επίγνωσης στον μύθο των ινδιάνων. Αν τα καταφέρουμε, μπορούμε να γίνουμε βασιλιάδες-βασιλισσες, δηλαδή κύριοι του εαυτού μας, ενήλικες.

Σ' αυτήν τη σειρά με τον γενικό τίτλο «Κι αν σου μιλώ με παραμύθια», επιχειρώ να προσεγγίσω, με τον αυθαίρετο τρόπο της παραμυθούς και την ελαφράδα

της προσωπικής ερμηνείας ενός ονείρου (σαν να είδα το παραμύθι στο όνειρό μου και όλα τα πρόσωπα να είναι ένα – εγώ που ονειρεύομαι), εφτά «άγρια», μη λογοκριμένα, μαγικά παραμύθια, που με τις συμβολικές τους εικόνες μας δείχνουν αυτό που ο Σεφέρης λέει: «φρίκη που δεν κουβεντιάζεται γιατί είναι ζωντανή, γιατί είναι αμίλητη, και προχωράει». εφτά παραμύθια που μας οδηγούν στην α-λήθεια, δηλαδή στο αντίδοτο της λήθης, στη μετακίνηση από την οδύνη, στην κάθαρση, στην παραμυθία.

Μιλάω γι' αυτό που «δεν κουβεντιάζεται» –για το ανείπωτο– μέσα από τη μυητική πορεία των ηρώων στον Πολυροβιθά, στη Στρίγκλα, στον Σιμιγδαλένιο, στον Δακρυγιάννη, στο Κορίτσι με τα κομμένα χέρια, στην Κακορίζικη, στην Κόρη της θάλασσας: παραμύθια ενδοοικογενειακής σύγκρουσης, αιμομιξίας, κανιβαλισμού και, τελικά, απεγκλωβισμού – όλα από την προφορική παράδοση.

Το πρώτο παραμύθι που προσεγγίζω είναι ο Πολυροβιθάς, που στον διεθνή κατάλογο παραμυθιακών τύπων ανήκει στον κύκλο παραμυθιών «Παπουτσωμένος

γάτος» AT 545 και έχει αριθμό AT 545 Δ (σε συμφυρμό με τον τύπο AT 812 «Το αίνιγμα του διαβόλου»). Παραθέτω «ως έχει», με την ορθογραφία και τη στίξη της καταγραφής, τη ναξιώτικη παραλλαγή του Πολυροβιθά που περιέχεται στη συλλογή *Ελληνικά παραμύθια* του Γ. Α. Μέγα (εκδόσεις Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 1998). Ύστερα, με βάση την παραλλαγή αυτή, αφηγούμαι το παραμύθι με δικά μου λόγια (όχι όμως σε καθημερινή γλώσσα, αλλά πολύ κοντά στην «παλιακή», τραγουδιστή γλώσσα της καταγραφής). Στη συμβολική προσέγγιση παραθέτω το δικό μου προφορικό κείμενο κομματιαστά, παρεμβάλλοντας τις σκέψεις μου πάνω στην ερμηνεία του παραβολικού του λόγου.

Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει περίληψη και σχολιασμός του *Παπουτσωμένου γάτου*, πασίγνωστου από τις συλλογές του Περρό και των Γκριμ, που στην ουσία είναι το ίδιο παραμύθι.

Ο Πολυροβιθάς ήταν ένας που ζούσε μια φορά κι έναν καιρό και που δεν είχε στη ζωή του τίποτα και κανέναν. Ώσπου μια μέρα βρήκε στο δρόμο του ένα ρεβίθι...

Αρχή του παραμυθιού, καλησπέρα της αφεντιάς σας.

Ο Πολυροβιθάς

Μια φορά κ' έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος κ' ήταν πολύ τεμπέλης κ' εκεί που περπατούσε μια μέρα βλέπει ένα ρεβίθι εκεί χάμω και σκύβει και το πιάνει και το χώνει μέσ' στη μύτη του για να μη το χάσει!

Το βράδυ που πλάγιασε να κοιμηθή, έπιασε κ' ελογάριασε πώς θα σπείρη το ρεβίθι και θα βγη μια ρεβιθιά κ' εκείνη η ρεβιθιά θα έχη απάνω της πενήντα ρεβίθια. Την άλλη χρονιά θα σπείρη τα πενήντα ρεβίθια και θα γίνουν πενήντα ρεβιθιές. Οι πενήντα ρεβιθιές εκείνες θα κάμουν χίλια ρεβίθια. Τα χίλια ρεβίθια θα κάμουν χίλιες ρεβιθιές, οι χίλιες ρεβιθιές λοιπόν θα κάμουν δυο τρία πινάκια ρεβίθια – το κάθε πινάκι χωράει

εφτά ως οχτώ οκάδες ρεβίθια. Ύστερα πάλι θα σπείρη εκείνα, να κάμη δέκα φορές τόσα.

Ελογάριασε λοιπόν μιλεούνια των μιλεουνιών πινάκια, και λέει με το νου του: «Και πού θα τα βάλω; Πάω να παραγγείλω του βασιλιά να μου κάμη αποθήκες».

Φεύγει, πάει στο παλάτι, λέει του βασιλιά πως θέλει να του κάμη τόσες αποθήκες, ν' αποθηκέψη τα ρεβίθια του. Άκουσε λοιπόν ο βασιλιάς τόσες αποθήκες, λέει: «Μωρ' ετούτος είναι πιο πλούσιος από μένα! Πρέπει να τον κρατήσω, να του κάμω τραπέζι και να κοιμηθεί και στο παλάτι κι αν μ' αρέση του δίνω και τη θυγατέρα μου».

Καλά τό πε, καλά τό καμε. Τον κρατάει το βράδυ και τρώνε μαζί κι όταν ήρθεν η ώρα του ύπνου, διατάζει ο βασιλιάς τους δούλους του να του στρώσουν παλιοκούρελα, για να τον δοκιμάσουν: «Αν είναι σωστά κ' είναι πλούσιος, είπεν ο βασιλιάς, δεν θα μπορή να ησυχάση στα κουρέλια. Θέλω να παρακάθεστε όλη τη νύχτα στην κάμαρά του απόξω, για να ιδήτε αν κοιμηθή».

Στρώνουν λοιπόν οι δούλοι σαν που τους είπεν ο βασιλιάς παλιοστρωσίδια στο κρεβάτι και πάει ο Πολυροβιθάς και πλαγιάζει.

Μόλις πλάγιασε κ' επέρασαν τέσσερα-πέντε λεπτά της ώρας, φταρνίζεται και του πέφτει το ρεβίθι απομέσα από τη μύτη του. Αρχίζει τότε να ψάχνη μέσα στα κουρέλια. Λέει: «Τώρα θα το βρω»· λέει: «Πιο ύστερα θα το βρω». Μα πού! Μήτε ρεβίθι μήτε τίποτε. Πώς να τό βρη μέσ' στα κουρέλια κείνα;

Γυρεύοντας λοιπόν ο έρημος το ρεβίθι εκόντευε να ξημερώση. Κ' έτσι πια κατά τις αυγές εβόηθησε κανένας άγιος και το ηύρε.

Ηύρε λοιπόν το ρεβίθι, το βάζει πάλι μέσ' στη μύτη του και γυρίζει στο πλευρό και τον παίρνει ο ύπνος.

Το πρωί λοιπόν ο βασιλιάς ρωτάει τους δούλους:

– Πώς τα πέρασε απόψε ο ξένος;

– Δεν έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα, του είπαν.

– Ωρισμένως είναι από καλή οικογένεια, είπεν ο βασιλιάς.

Την άλλη βραδιά λέει των δούλων του ο βασιλιάς:

– Απόψε να του στρώσετε τα πιο καλά στρωσίδια που έχομε μέσα στο παλάτι και να παραφυλάξετε πάλι να δήτε αν θα κοιμηθεί ή όχι.

Στρώνουν λοιπόν το κρεβάτι με βασιλικά στρώμα-

τα, λινά σεντόνια πια και μεταξωτά παπλώματα.

Ήρθε πάλι η ώρα του ύπνου και πάει ο καημένος ο Πολυροβιθάς και πλαγιάζει.

Την ώρα που πλάγιασε πάλι φταρνίζεται –αφού είχε αυτό το βάσανο μέσ’ στη μύτη του– και του πέφτει το ρεβίθι. Κάνει έτσι, ψάχνει, το βρίσκει μονομιάς και το ξαναβάνει πάλι στη μύτη του και τον παίρνει ο ύπνος στο άψε-σβήσε. Ξέρεις, ήταν και κουρασμένος, αγρυπνισμένος και δεν εξύπνησε ως το πρωί.

Τρέχουν λοιπόν οι δούλοι και το λένε του βασιλιά. Λένε: αυτό κι αυτό και δεν εξύπνησε όλη νύχτα. Ο βασιλιάς λοιπόν λέει: «Ωρισμένα είναι από καλή οικογένεια». Την ίδια ημέρα του κάνει κιόλα την προξενιά. Του λέει: «Να πάρης την κόρη μου». Τα συμφωνούνε δα εκεί και γίνεται ο γάμος. Παίρνει λοιπόν ο Πολυροβιθάς του βασιλιά τη θυγατέρα!

Πέρασε λοιπόν κάμποσος καιρός κ’ εκάθονταν στο παλάτι.

Μια μέρα του λέει ο βασιλιάς, γιατί δεν παίρνει τη γυναίκα του να πάνε στην πατρίδα του, στο σπίτι του, να ιδή κ’ εκείνη τους γονείς του.

Ο (δικός μου) Πολυροβιθάς

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος φτωχός κι έρημος. Δεν είχε τίποτα και κανέναν στον κόσμο. Μια μέρα, εκεί που περπατούσε, έξαφνα βρήκε στο δρόμο του ένα μικρό-μικρούτσικο καρπό. Έσκυψε, τον πήρε ανάμεσα στα δάχτυλά του και τον σήκωσε ψηλά για να τον δει κάτω απ' τον ήλιο – ήταν ένα ρεβίθι. Το χάιδεψε, το μύρισε, το ζύγιασε μέσα στη χούφτα του και αναπάντεχα, σαν αστραπή, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του: είχε έναν ολόδικό του ζωντανό σπόρο! Μια τρελή χαρά τον πλημμύρισε. Θα φύτευε το ρεβίθι του και θα 'χε μια ρεβιθιά που θα του 'δινε δέκα ρεβίθια – μπορεί και παραπάνω! Θα φύτευε τα (τουλάχιστον)

δέκα ρεβίθια του και θα 'χε... εκατό ρεβίθια! Θα φύτευε τα εκατό ρεβίθια του και θα 'χε χίλια κι ύστερα δέκα χιλιάδες κι ύστερα κι άλλα κι άλλα κι άλλα, αμέτρητα ρεβίθια...

Όμως, πού θα τα 'βαζε όλα τούτα τα ρεβίθια; Χρειάζοταν αποθήκες – πολλές αποθήκες: δεκάδες αποθήκες, εκατοντάδες αποθήκες – μπορεί και παραπάνω. Και ποιος θα μπορούσε να του δώσει τόσες αποθήκες για να βάλει τα ρεβίθια του; Σ' ολόκληρη την πολιτεία κανένας – εξόν από το βασιλιά.

– Αυτό είναι! λέει ο φτωχός. Πρέπει χωρίς χρονοτριβή να πάω να βρω το βασιλιά.

Κι ευθύς –προσεκτικά πολύ– χώνει στο δεξί του ρουθούνι το ρεβίθι, μην τύχει και του πέσει από τις τρύπιες τσέπες του, και μια και δυο κινάει για το βασιλιά.

Σα βρέθηκε μπροστά του, του είπε:

– Πολυχρονημένε βασιλιά, θέλω να μου φτιάξεις αποθήκες, πολλές αποθήκες, όσο πιο πολλές γίνεται, να βάλω μέσα τα ρεβίθια μου.

«Μωρέ, τι είναι τούτος;» σκέφτηκε μέσα του ο βασιλιάς. «Από τη μια είναι ντυμένος με κουρέλια, από

την άλλη έχει άπειρο βιος, περισσότερο απ' το δικό μου. Ας τον δοκιμάσω».

– Άνθρωπέ μου με τα πολλά ρεβίθια, μη νοιάζεσαι, του είπε. Θα σου δώσω όσες αποθήκες θέλεις. Ξεκουράσου πρώτα λίγες μέρες στο παλάτι μου και μετά το συζητάμε.

Έτσι του μίλησε κι αμέσως διάταξε να του στρώσουνε για ύπνο, ενώ κρυφά είπε στους υπηρέτες να του βάλουν αχυρένιο στρώμα και ν' αγρυπνήσουν έξω από την πόρτα του να δουν αν θα κακοκοιμηθεί – σημάδι αλάθητο πως είναι αρχοντόπουλο.

Και του στρώσαν αχυρένιο στρώμα και ξάπλωσε πάνω του, όμως λίγο πριν τον πάρει ο ύπνος, έξαφνα φτερινίστηκε και το ρεβίθι βγήκε απ' το ρουθούνι του κι έπεσε μέσα στ' άχυρα. Συμφορά! Έψαχνε από δω, έψαχνε από κει, όλη τη νύχτα πάλευε ψάχνοντας το ρεβίθι σα να 'ταν ψύλλος μέσα στ' άχυρα και δεν το βρήκε παρά μονάχα όταν άρχισε να ξημερώνει.

Οι υπηρέτες που παραφύλαγαν πίσω από την πόρτα μαντάτεψαν στο βασιλιά πως ο Πολυροβιθάς δεν έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα.

Ο Πολυροβιθάς – Συμβολική προσέγγιση

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος φτωχός κι έρημος. Δεν είχε τίποτα και κανέναν στον κόσμο. Μια μέρα, εκεί που περπατούσε, έξαφνα βρήκε στο δρόμο του ένα μικρό-μικρούτσικο καρπό. Έσκυψε, τον πήρε ανάμεσα στα δάχτυλά του και τον σήκωσε ψηλά για να τον δει κάτω απ' τον ήλιο – ήταν ένα ρεβίθι. Το χάιδεψε, το μύρισε, το ζύγιασε μέσα στη χούφτα του και αναπάντεχα, σαν αστραπή, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του: είχε έναν ολόδικό του ζωντανό σπόρο! Μια τρελή χαρά τον πλημμύρισε. Θα φύτευε το ρεβίθι του και θα 'χε μια ρεβιθιά που θα του 'δινε δέκα ρεβίθια – μπορεί και παραπάνω! Θα φύτευε τα (τουλάχιστον) δέκα ρεβίθια του και θα 'χε... εκατό ρεβίθια! Θα φύ-

τευε τα εκατό ρεβίθια του και θα 'χε χίλια κι ύστερα δέκα χιλιάδες κι ύστερα κι άλλα κι άλλα κι άλλα, αμέτρητα ρεβίθια...

Όμως, πού θα τα 'βαζε όλα τούτα τα ρεβίθια; Χρειαζόταν αποθήκες – πολλές αποθήκες: δεκάδες αποθήκες, εκατοντάδες αποθήκες – μπορεί και παραπάνω. Και ποιος θα μπορούσε να του δώσει τόσες αποθήκες για να βάλει τα ρεβίθια του; Σ' ολόκληρη την πολιτεία κανένας – εξόν από το βασιλιά.

– Αυτό είναι! λέει ο φτωχός. Πρέπει χωρίς χρονοτριβή να πάω να βρω το βασιλιά.

Κι ευθύς –προσεκτικά πολύ– χώνει στο δεξί του ρουθούνη το ρεβίθι, μην τύχει και του πέσει από τις τρύπιες τσέπες του, και μια και δυο κινάει για το βασιλιά.

Ήταν μια φορά ένας άνθρωπος σαν όλους τους ανθρώπους, φτωχός και μόνος. Φτωχός σε εμπειρίες, σε αλήθειες, σε ξαφνιάσματα, σε αναζητήσεις. Μόνος όπως είμαστε όλοι μπροστά στα μυστήρια της ύπαρξης και, πάνω απ' όλα, στο μυστήριο του θανάτου. Ας σημειώσουμε ότι στην παραλλαγή από τη Νάξο της συλλογής του Γεωργίου Μέγα, που χρησίμευσε ως βάση

για το δικό μου προφορικό κείμενο, ο ήρωας είναι και τεμπέλης – χωρίς καμιά διάθεση, καμιά όρεξη, καμιά πρόθεση να κάνει βήματα μέσα του, να γνωρίσει τον αληθινό εαυτό του.

Μια μέρα σαν όλες τις μέρες, ο φτωχός βρήκε μπροστά του ένα ρεβίθι – που πάει να πει έναν σπόρο, μια δυνατότητα κάτι να φυτρώσει, κάτι να γεννηθεί. Με μια πρώτη ματιά, η δυνατότητα αυτή είναι περιορισμένη. Τι θα μπορούσε να του προσφέρει ένα ρεβίθι; Ούτε μια μπουκιά φαί! Το πολύ πολύ, αν έμπαινε στον κόπο να φυτέψει το ρεβίθι, αυτό (αν έπιανε), θα μπορούσε να του χαρίσει μια ρεβιθιά. Αντίθετα, αν είχε βρει στον δρόμο του ένα χρυσό φλουρί, αυτό θα μπορούσε πολύ πιο εύκολα να γίνει πολλά χρυσά φλουριά, πλούτος. Κι όμως, ο ήρωας σ' αυτό το παραμύθι *α ν α γ ώ ρ ι σ ε* στο ταπεινό ρεβίθι που βρήκε στον δρόμο του τη δυνατότητα ν' αλλάξει ζωή.

Μια δυνατότητα-σπόρος είναι κάτι ουδέτερο: θα μπορούσε να μην οδηγήσει πουθενά, να οδηγήσει σε κάτι θετικό ή να οδηγήσει σε κάτι αρνητικό – δηλαδή να μην είναι απολύτως τίποτα, να είναι ευχή, να είναι

κατάρα. Εκείνος την είδε σαν ευχή – σαν δυνατότητα πλουτισμού. Κι επειδή στα παραμύθια ο πλουτισμός είναι πάντα ψυχικός (αυτονομία, αυτογνωσία, εσωτερική αρμονία, βαθύτερη ευτυχία), ο φτωχός, χωρίς καμιά επιφύλαξη, με την απόλυτη αθωότητα κάποιου που έχει εμπιστοσύνη στη ζωή, άρχισε να υπολογίζει τα οφέλη – πλούτη αμύθητα. Παραδέχτηκε ότι δεν ήταν προετοιμασμένος γι' αυτά – δεν είχε χώρο μέσα του για να βάλει τα πλούτη που θα αποκτούσε. Η φύλαξη, λοιπόν, του πλούτου του ήταν το μοναδικό του πρόβλημα. Η λαχτάρα του να λύσει το πρόβλημα αμέσως τον έκανε να ξεκινήσει για το παλάτι του βασιλιά, για να του ζητήσει χώρο για τις εμπειρίες-σοδειές που θα αποκτούσε, αφού πρώτα έκρυψε το ρεβίθι μέσα στο ρουθούνι του (κατάσαρκα και συγχρόνως εκεί που μπορείς να μυρίσεις, να δισθανθείς).

Το γεγονός και μόνο ότι πίστεψε στη δυνατότητα, τον έκανε να μετακινήθει προς το παλάτι του βασιλιά. Αν υποθέσουμε ότι όλα τα πρόσωπα του παραμυθιού είναι ένα μόνο πρόσωπο, εκείνος που ακούει το παραμύθι (ο καθένας από μας), αυτός ο φτωχός και μό-

νος της ιστορίας μας θα μπορούσε να συμβολίζει ένα μόνο κομμάτι από το σύνολο της προσωπικότητας του καθενός μας: το αρσενικό-δυναμικό-εγκεφαλικό μας κομμάτι που, ακριβώς επειδή είναι τόσο αδύναμο στην αρχή του παραμυθιού, η πρώτη του μετακίνηση αναγκαστικά γίνεται προς τον βασιλιά – που συμβολίζει το κέντρο εξουσίας και αποφάσεων μέσα μας.

Το πολύ σημαντικό που μας λέει το παραμύθι είναι ότι, ενώ όλοι οι άνθρωποι βρίσκουν στον δρόμο της ζωής τους ρεβίθια (συναντήσεις, χωρισμούς, απρόσμενες χαρές, βαριές αρρώστιες, πένθη, λογιών λογιών ανατροπές), σπάνια τα αναγνωρίζουν ως πηγή πλουτισμού. Σπάνια αναγνωρίζουν ότι δεν είναι προετοιμασμένοι γι' αυτό τον πλούτο. Σπάνια αναγνωρίζουν την ανάγκη άμεσης μετακίνησης προς την προετοιμασία υποδοχής της θαυμαστής δυνατότητας.

Σα βρέθηκε μπροστά του, του είπε:

– Πολυχρονεμένη βασιλιά, θέλω να μου φτιάξεις αποθήκες, πολλές αποθήκες, όσο πιο πολλές γίνεται, να βάλω μέσα τα ρεβίθια μου.

Τα μαγικά παραμύθια «δε λένε αυτό που θέλουν να μας πουν», αλλά με τον συμβολικό τους λόγο, όσο ανώδυνος κι εξωπραγματικός κι αν μοιάζει, μας λένε τι πρέπει να κάνουμε «για να μεγαλώσουμε». Μέσα από τη μυητική πορεία των ηρώων τους, μας δείχνουν ότι στη ζωή θα συναντήσουμε εξουσιαστές. Η καλή ή κακή τους πρόθεση δεν έχει σημασία – αυτό που έχει σημασία είναι ότι δεν πρέπει να τους επιτρέψουμε να μας ακινητοποιήσουν μέσα στην εξουσία τους. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι βρέθηκαν στον δρόμο μας μονάχα για να μας δώσουν το κλειδί μιας τύλης που οδηγεί αλλού.

Σ' αυτό το μικρό βιβλίο, επιχειρώ να προσεγγίσω τη συμβολική ερμηνεία του Πολυροβιθά – που δεν είναι άλλος από τον αφέντη του Παπουτσωμένου γάτου, της συλλογής των αδερφών Γκριμ. Αν συγκρίνουμε τις δύο παραλλαγές, βλέπουμε ότι στον Πολυροβιθά αντί για εμπιστοσύνη στον γάτο, έχουμε εμπιστοσύνη στο ρεβίθι, δηλαδή στη δυνατότητα που προσφέρει ένας σπόρος.

Ο Πολυροβιθάς ήταν ένας φτωχός που ζούσε μια φορά κι έναν καιρό σ' έναν τόπο μακρινό και δεν είχε στη ζωή του τίποτα και κανέναν. Αυτός ο μοναχικός ήρωας συναντάει βασιλιάδες και βασιλοπούλες και θεριά, κι απ' αυτές τις συναντήσεις ανδρώνεται. Δεν ακινητοποιείται, δεν εγκλωβίζεται, δεν αιχμαλωτίζεται, αλλά προχωράει ίσια εμπρός, από την ερημιά στο παλάτι του βασιλιά, από το παλάτι του βασιλιά στο θεριό-κλειδοκράτορα που κρύβεται στον πάτο του πηγαδιού, κι από κει στο παλάτι του θεριού που με το πλήρωμα του χρόνου γίνεται δικό του. Όλα αυτά, γιατί μια μέρα βρήκε στον δρόμο του... ένα ρεβίθι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-4171-3

9 789601 641713

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 8171